DE BALANS VAN DRIE JAAR NATIONAAL SOCIALISME

DUITSE ANARCHO - SYNDICALISTEN GEVEN EEN REPORTAGE VAN HUN ILLEGALE STRIJD!

De Balans van drie Jaren NATIONAAL SOCIALISTISCHE Heerschappij.

Op 22 Juni 1932 had de legale staatsgreep van HITLER en Co plaats. In Pruissen werd de sociaaldemocratische minister van binnenlandse zaken Karl Severing afgezet door de sociaalreactionaire heerrijder von Papen. De golf van verontwaardiging en toenemende strijdlust, die de duitse arbeidersklasse doorstroomde, werd door de sociaaldemocratische partij en vakbonden gesust met een beroep op het hooggerechtshof. Een golf van terreur van het „bruine Hitler Leger" overstroomde het rijk. Overvallen op arbeiders en arbeiderswijken, arbeidersvergaderingen arbeiderssportverenigingen waren aan de orde van de dag. De Politie koos in de meeste gevallen de zijde van de huurlingen van Hitler. Deze ongelijke strijd duurde tijdens de episode van generaal Schleicher tot Januari 1933, Toen werd Hitler rijkskanselier met behulp van de grootindustrie, de agrarier en rijkspresident Hindenburg - Beneckendorf gaf zijn zegen voor de grootgrondbezitters. De fabrieksbaronnen en de landjonkers hadden elkaar gevonden in hun strijd tegen de arbeidende klasse. De tot ondergang en degeneratie gedoemde middenstand en het lompenproletariaat verleenden handlangerdiensten als SA. en SS.

Op 4 Februari werden de vrijheid van drukpers en het recht van vereniging aan banden gelegd, de arbeiders, die in de bedrijven en op staat in verzet begonnen te komen, werden door de leiders van SPD en de KPD. gekalmeerd en herinnerd aan de verkiezingen. Op 14 Februari 1933 vaardigde Goering zijn beruchte schiet-verordening uit, waarin werd gezegd, dat tegen de vijanden van de staat zonder pardon moest worden opgetreden, bij de geringste poging tot vluchten of verzet moest van de schietwapens worden gebruik gemaakt. Op 22 Februari 1933 werden gedeelten der SA en SS. als zogenaamde „hulppolitie" uitgerust met revolver model o, 8 en met de gummistok.

Op 28 Februari 1933 volgde de brand van de rijksdag. Goering - Goebbels - Ernst - Heines hadden hun werk gedaan. De terreur barstte los. duizende werden gevangen genomen, mishandeld, gedood. Ook Erich Muhsam viel als slachtoffer van de Goering - Goebbelse provocatie. Over de rol van een Marinus van der Lubbe willen wij in dit verband zwijgen.

Het fascisme was aan de macht gekomen, brutaal en in koel overleg was het te werk gegaan, een afschuwelijke terreur joeg over het land, de arbeidersmassa's werden ook nu door de leiders met het stembiljet zoet gehouden. De 5 de Maart bracht

de officieele wettiging van de bruine terreur. De ranselkelders van de SA werden officieele staatsinstellingen. Leden van vakbonden, van de partij, pacifisten, arbeidersvrouwen, jongelieden, boeren, landarbeiders, intellectuelen werden mishandeld, de bezittingen van arbeiders vernield - nog altijd waren de vakbonden en de SPD legaal. Maar zij handelden niet. Op 4 April verscheen de wet tegen de staatsvijandige gezindheid. Ondanks alles bleef de onbekende arbeider, de man uit de massa der arbeiders in de vakbonden zich zelf trouw, zij bleven staan. Alleen de grote leiders der centrale organisaties hadden hun post verlaten. Een der laatste dagen van April liep het gerucht in de kringen van de modernevakbond, dat de SA iets tegen de vakverenigingen in het schild voerde. Ook de centrale van het modern duits vakverbond was daarvan op de hoogte gebracht. Zij sloeg de waarschuwing in de wind en deelde in de pers mede, dat „zeerkansrijke onderhanlingen plaats vonden over het opnemen van de vakbonden in het derde rijk.

Tegelijk daarmede verscheen de oproep van de A. D. G. B. tot deelname aan de Meifeesten van het „nieuwe Duitsland." Op 1 Mei wapperden de vlaggen van de arbeidersmoord vrijwillig op de tehuizen van de duitse vakbonden. Op 2 Mei volgde daarop de bezetting ervan. De 6 Millioen in vakverenigingen georganiseerde arbeiders waren zonder strijd aan hun vijanden overgeleverd.

De concentratie - kampen vulden zich met leden van vakbonden en bedrijfsraden, met partijmensen en partijlozen. De ondernemers konden eindelijk wraak nemen op de elementen, die hen niet welgevallig waren. Op deze zwarte 1ste Mei werd door Hitler een begin gemaakt met het plan van de arbeid. Binnen vier jaar moest ieder duits volksgenoot arbeid en brood hebben.

De opbouw van het plan van de arbeid, dat in de grond van de zaak steunde op de bewapening en de bouw van autowegen, is mislukt wegens het ontbreken van „contanten". Na drie jaren is het plan van de arbeid dood, officieel wordt toegegeven, dat er drie millioen werklozen zijn. Daarbij komen nog minstens 1.250.000 onzichtbare werklozen, d. w. z. zij, die geen steun hebben, telt een gezin meer dan één werkloze, dan wordt alleen de oudste geteld, werkt er nog iemand van het gezin, dan wordt hij in het geheel niet geteld. Zij die acht tot zestien uur in de week werken werden ook niet geteld.

De lonen, die door een vakarbeider met volle arbeidsduur worden verdiend zijn in de drie jaren van het nationaalsocialisme gedaald van gemiddeld 42 rm. tot 18 - 24 rm., slechts zelden wordt 30 rm. verdiend. De prijzen der noodzakelijke levensbehoeften zijn aanmerkelijk gestegen, gemiddeld ongeveer 18 pct', terwijl andere, zoals boter, spek, rundvet, vlees en eieren voor de grote massa niet meer te krijgen zijn.

Parallel met de loonsvermindering liep een sterke stijging van

de intensiteit van de arbeid. Door dit scherpere opjagen worden hoge eisen gesteld aan het ondervoede lichaam. Dat !aat b.v. de statistiek van het verbond van duitse ziekenfondsen zien. Het aantal ziektegevallen en daarmede samengaande ongeschiktheid om te werken is in het verslags-jaar 1934-35 ongeveer 20 pct. hoger als in het jaar 1933. (Economie en Statistiek.) De jonge arbeiders vooral worden zeer intensief aangezet, volgens mededelingen van de bedrijfsverenigingen is het aantal bedrijfsongevallen bij jeugdige arbeiders in 1934 tenopzichte van 1932 in Thuringen verdubbeld, in Baden zelfs verviervoudigd. De duitse arbeidersklasse, door haar leiders in het fascisme gedreven, werd vernietigd en van haar organisaties beroofd, voor haar passieve houding tegenover de partijleiders boet zij met haar hartebloed. Terreur, moord, tuchthuis, concentratiekamp, ranselkelders, honger, ellende, ziekten, dat zijn de kenmerken van het nationaalsocialisme.

In dit tijdperk van terreur, rechteloosheid, honger, bruine bonzen en militaire herbewapening werd een nieuw Duitsland geboren. Een ondergronds Duitsland, het Duitsland van het proletarisch heroisme, het tijdperk van het heldendom van de onbekende illegale proletarier. Alle terreur der GESTAPO trotserend ontstond de illegale arbeidersbeweging. Aanvankelijk langzaam, aarzelend hier en daar, er vielen slachtoffers, fouten in hun actie brachten de dood, het tuchthuis of de ranselkelders. Maar niettemin groeit het illegale Duitsland en voert haar actie. Zelfgemaakte kranten en pamfletten gaan door duizende handen, in de bedrijven wordt door lijdelijk verzet, door staking getracht verminderingen van loon en vrije dagen tegen te gaan en tegen arrestaties geprotesteerd. Ontelbaren worden het slachtoffer van deze acties. Alleen al in de maand December 1935 werden veroordelingen uitgesproken tot een totaal van

413, 10 jaar tuchthuis en 139, 10 jaar gevangenis. Een statistiek persdienst der I.R.H geeft de volgende cijfers, betreffende de organisaties, waartoe de in Dec. 1935 veroordeelden behoren:

*70 leden der K P D.**
54 leden der S P D,
4 leden der I. R. H.
11 Anarcho-Syndicalisten
5 leden van vrije vakverenigingen
7 Rassenschenders' waaronder 2 Ariers
20 waarvan onbekend is tot welke org. zij behoren.

Onder deze 233 veroordeelden bevinden zich 23 vrouwen en 17 jeugdige personen. In 1935 veroordeelde de bruine justitie illegalen in totaal tot 12.029,9 jaar gevangenis,

*bij de eerste twee cijfers behoren zeker 21 leden der S A P

146 arbeiders, boeren en intellectuelen vermoord, 13 arbeiders werden terecht gesteld, waarvan het merendeel jeugdige personen, 9 arbeiders werden tot levenslange tuchthuisstraf veroordeeld.

Alleen in Februari 1936 werden 378 antifacisten tot 906 jaren tuchthuis en 209 jaren gevangenis veroordeeld. In een maand werden dus 1115 jaar straf uitgedeeld. Deze getallen spreken een andere taal, als de millioenen getallen van de Goebelsche verkiezings-zwendel van 29 Maart 1936.
Zo eindigt voor het duitse proletariaat, voor het duitse volk het derde jaar NATIONALE HERLEVING, het jaar van de zogenaamde herwonnen eer. En zo begint het vierde jaar van de vervulling, met honger, ellende, terreur, stijgende werkloosheid, militaire bewapening en daar mee samengaande toeneming van het oorlogsgevaar. (al reeds eiste de kromme Jupp uit Rheidt Kolonien. Nog houden een brutale en verschrikkelijke terreur, nog houden SS en SA en de grijze en bruine generalen de in beweging gekomen massa's in toom. Het vierde jaar van het nationaal socialisme zal nog niet het jaar van de proletarische opstand zijn, maar brengt deze nader. Reeds is er beweging in de bedrijven, in de huizenbloks en de stempellokalen, reeds staan vele duizende illegalen, als Koebies en Reichpitsch deden in 1917, in grijzen en blauwen uniformen klaar om de wapens in de dienst te stellen van de komende proletarische opstand tegen de bruine machthebbers.

Kameraden! Het illegale Duitsland strijdt voor deze dag.

„Arme Duivel"

KORTE BERICHTEN.

In een bedrijf wordt het loon verlaagd, de arbeiders reageren daarop. Zij laten de machines doorlopen, blijven bij de werkbank, aan de bankschroef, werken echter niet. Lijdelijk verzet.

Het gevolg is: Herstel van het oude loon, nadat de arbeiders beloofd hebben over het voorval te zwijgen. Enigen tijd later ziet men in het bedrijf nieuwe gezichten opduiken. Men vermoedt Gestapo. De illegalen blijven rustig. Met nog grotere voorzichtigheid doen zij hun revolutionaire arbeid. Ongeveer 4 weken na de afgewende loonsverlaging volgen enige arrestaties De onrust in het bedrijf groeit, over het verblijf der gearresteerden, komt men niets te weten. Na beraadslaging reageert men als volgt. In honderden portalen, op trappen, in taxi's, trams, en in brievenbussen liggen de volgende dag strooibiljetten, welke vermelden dat twee arbeiders uit het bedrijf R. door de Gestapo zijn gearresteerd, weggesleept en waarschijnlijk vermoord. Verdere arrestaties volgen, bij de verhoren door de Gestapo, wordt er een „GEZELFMOORD" door het venster gespron-

gen, een ander wordt waanzinnig. De illegalen werken met verhoogde activiteit. De 3-mans en 5-mans groepen zijn gealarmeerd. Ongeveer 35-40 arbeiders verschijnen volgens afspraak op stipte tijd voor de woning van de plaatselijke leider der Gestapo, voor een vliegende demonstratie. De toegangsstraten zijn door bewapende 3-mans groepen afgezet. De aanrukkende politie en SS wordt beschoten. Geen van de deelnemers wordt gearresteerd. Het zelfbewustzijn van de illegalen wordt gesterkt. De arbeiders van bedrijf „R" zien, wij staan niet alleen.

In Zuid-Duitsland, in de Bergstrasse, tussen Z. en A. wordt een prachtige villa gebouwd. De inwijding vindt plaats onder geweldige deelname van de H.J. S.A. S.S. F.A.D. A.F. enz. Tot diep in de nacht zuipen de bruinen. Als zij in de schemermorgen bezopen de villa verlaten om in luxe-wagens te stappen is er met grote meterhoge menie-letters op de roodbruine omheining geschreven:

SPRENGER, WIJ DACHTEN DAT ER
GEEN „BONZEN" MEER WAREN.

Het was enige maanden na de machtsgreep van Hitler. De verstoorde verbindingen waren door koeriers en enige illegale conferenties weer hersteld. Tot de heruitgave van een krant voor het distrikt R.-M. was besloten. Het eerste nummer was gestencild en in blik gesoldeerd. Jongens en meisjes van de jeugdorganisatie hadden het transport op zich genomen. Zij waren met rijwielen onderweg toen des middags klokslag 12 uur de grote razzia van de S.A. in heel Duitsland begon. De motorrijders konden nog juist op tijd het grootste aantal transporteurs in bos en veld waarschuwen. Alleen een geestverwante kon niet meer bereikt worden, zij was reeds binnen het bereik der S.A. Na een wederkerig „Heil Hitler", eerst lijfs-visitatie en dan de rugzak. Enige kledingstukken, dekens, brood en twee bussen „Heine's„ worstjes, daarover enige flauwe grappen en weer een wederkerig „Heil Hitler". Die Heine's worstjes werden nog den zelfden dag in L. afgeleverd en door honderden met smaak genoten.

In een stad in Midden-Duitsland, laten wij zeggen N., heeft ter inleiding van de Winter-hulpactie ook een vergadering plaats van de N.S.A. A.G.O. Als spreker steeds door gemompel gestoord wordt tijdens zijn rede, wenst hij dat, eventueel aanwezige staatsvijanden, de zaal zullen verlaten. In het eerste moment grote verbazing, daarna verlaten ongeveer 10-12 man de zaal, er volgen nog enige, steeds meer volgen, tenslotte blijven er een 30-40 in de zaal, welke zich rustig houden

In de nabijheid van A-..ch. zitten op een hoeve ongeveer 20 illegalen afgevaardigden te-zamen. De omgeving is goed door hen beschermd. Een bedtijfs actie in .... wordt besproken en vastgelegd. Konrad wordt met de leiding belast en direct reist hij af.

In . , . . ,en wordt alles voorbereid, ongeveer 20 bedrijven worden bij de actie betrokken. Materiaal ter verspreiding is reeds in de bedrijven verdeeld. De propagandisten maken helaas een fout. Een niet nader te noemen bedrijf wordt bij vergissing door hen mede genomen. De Gestapo vindt in het bedrijf cijfer - materiaal. K. bekomt nog tijdig een waarschuwing. . . . . wordt te laat bereikt en wordt opgepakt. In K's woning in . . . . . wacht de Gestapo. Hij gaat naar zijn vrienden, 's nachts wordt de Gestapo zender afgeluisterd. K wordt gesignaleerd. Na overleg gaat hij voor zijn gezondheid met vacantie. De Gestapo werkt. Arrestaties volgen. Mishandelingen, folteringen, bekentenissen worden afgeperst. De Bruine Machine werkt met hoogdruk. En toch...... nieuwe kaders van illegalen ontstaan, ongeveer 35 bedrijven in het district zijn heden hun steunpunten.

De Strijdende Arbeiders Jeugd

in een grafisch bedrijf in het westen van Duitsland. De vakverenigings - jeugd heeft 5 jeugd - sprekers, twee daarvan zijn anti- fascisten. 's Middags bij het eten zegt Hans. in de gisteren verschenen „ Grafische Jeugd " staat te lezen, „Het is raadzaam ongeveer elke veertien dagen de bij de jeugd aangeslotenen tot een Jong- kameraden - avond bij een te roepen". Hans stelt voor dat ook te doen, anderen zijn er tegen, men vraagt naar zin en doel, wat zullen wij dan bespreken, alles wordt toch door de directie geregeld. Hans zegt, dat is het juist, b. v. nu staan de vacantie' s voor de deur, maar wie van ons kan nog uit de stad, wie heeft de duiten daarvoor? Wij, de toekomst van Duitsland hebben er echter recht op onze vacantie buiten door te brengen , dat licht in de bedoeling van de Rijks- Jeugleiders en ook van de Fuhrer. Zij brengen hun vacantie toch ook buiten in de bergen door.
Er is nog meer. De jongens uit de zetterij spuwen zwart, zij moeten melk hebben en er is nog zo veel te bespreken.
De vijf jeugd - sprekers worden aangewezen om zich bij de vertrouwensraad aan te melden. De andere dag staan zij gewapend met de „ Grafische Jeugd " en het orgaan der H. J. het „ Nieuwe Duitsland " voor de verbaasde vertrouwensraad en bewijzen hem, aan de hand van het daarin geschrevene, hun goed recht. De vertrouwensraad toonde weinig lust en deelde mede dat ze overmorgen terug moeten komen.
Hans mobiliseert de jongens, overal waar de leden der vertr.raad zich de volgende dag vertoonden, werd hun gevraagd „hoe staat het met de vergadering"? „Is het waar dat we een vergadering krijgen over melk en vacantie"? En als de jeugd- sprekers weer verschenen was de vertrouwensraad murw. Zij gaf haar toestemming. Op hun verlangen stond de firma een vergaderingslokaal af. De andere dag waren in het bedrijf de biljetten aangeplakt waarop de volgende agenda voorkwam:

Kameraadschaps - Avond voor de Jeugdige arbeiders
Dag-Order.

Meer vacantie en vacantie-toeslag
Het verstrekken van melk, aan de leerlingen in de zetterij.
Besprekingen om tot een betere vakopleiding te komen.
Rondvraag.

De vergadering was goed bezet toen zij door de vertrouwensraad geopend werd. Hans kreeg opdracht om als inleider op te treden. Hij begon, in ons bedrijf hebben wij nog steeds 5 — 7 dagen vacantie voor de leerlingen. Dat is niet de bedoeling van de Rijks—Jeugdleiders. Wij moeten dit jaar minstens voor het 1 e, en 2e leerjaar 3 weken hebben en 2 weken voor het 3 e en 4 e leerjaar, verder minstens een week loon extra opdat wij ook met „ Kracht en Vreugde" er op uit kunnen in onze Duitse heimat. Dat omgaan met lood zeer schadelijk is voor de gezondheid, weten wij evengoed als de firma, daarom verlangen wij voor elke jeugdige dagelijks een halve liter melk. De spreker op het Vak - Congres heeft ons gezegd; „De eerste voorwaarde, voor de arbeidsprestatie van een in het bedrijf werkzaam jeugdige, is zijn gezondheid." Dat brengt ook konsekwenties met zich.
Dan achten wij het van belang voor onze vak - opleiding ook eens van afdeling te verwisselen, opdat wij de veelzijdigheden van ons beroep leren kennen.
In de rondvraag stemden allen hiermede in. De vertrouwensraad beloofde met de directie te spreken. Hans sloot de vergadering met de mededeling dat de vertrouwensraad binnen 14 dagen uitsluitsel zal geven. Kameraden, laten wij altijd zoo eensgezind zijn, wij willen toch niet anders dan onze Fuhrer namelijk onze eer en ons recht als Duitse arbeiders- jeugd, Sieg Heil.
Binnen 14 dagen melde de vertrouwensraad Een week vacantie meer en 12 tot 17 mark vacantie - toeslag. De strijd om de melk wordt voortgezet.

1 Mei 1934. De twede verplichte 1 Mei-viering. Velen zullen vragen : en 1933? Op 1 Mei 1933 hadden Hitler, Ley en Co. den eersten Mei tot officieele feestdag uitgeroepen. Een andere vraag, die hen veel hoofdbreken bezorgde, was, of de arbeidersmassa's deel zouden nemen aan het fascistische Meifeest???? Toen verscheen er, zoals zo dikwijls in de hoogste nood in de jaren 1918 tot 1933 een vrijwillige bondgenoot van het fascisme, het Moderne Duitse - vakverbond. Op 26 April riep het hoofdbestuur van het vakverbond haar 4 1/2 millioen leden op, om deel te nemen aan het 1 Mei - feest .... en de arbeiders gaven aan deze oproep gehoor, goed gediciplineerd als zij destijds waren.
Op 6 Maart 1933 vergat het hoofdbestuur deze vier en een half millioen goed gediciplineerde en strijdlustige leden op te roepen tot de algemene staking en de algemene opstand.

Het antwoord van Ley en Co was duidelijk. Op 2 Mei werden alle organisaties, die bij het vakverbond waren aangesloten, ontbonden en hun vermogen in beslag genomen.

In de nacht van 30 April op 1 Mei van het jaar 1935 komt de groep „Erich Muhsam" in de buurt van het L... bijeen. Drie mannen staan op de uitkijk, elk met een revolver in hun zak. Twee anderen klimmen met levensgevaar langs een zeer hoge muur naar het dak van een gebouw. De bliksemafleider verschaft hen goede steunpunten. Maar de plannen werden, zoals straks zal blijken, volbracht.
Ongeveer een half uur later worden de wachtposten gepasseerd door twee z. g. beschonken lieden, die naar huis gaan.
Op 1 Mei wordt tegen 10 uur bij het punt van samenkomst van de verplichte fascistische demonstratie aan een vlaggestok, een grote zwarte vlag bemerkt en bij nader toezien lezen de duizende door dwang bijeengebrachte demonstranten daarop: WEG MET DE FASCISTISCHE BEULEN, LEVE DE SOCIALE REVOLUTIE. Politie en brandweer worden gewaarschuwd en hebben ongeveer drie kwartier werk om de vlag neer te halen.
In zijn Mei-rede wijdt de spreker uitvoerig uit over deze schending van de dag der „Nationale Arbeid", maar op de zichten van de verplichte demonstranten ligt een heimelijk lachje.
Als een lopend vuur gaat deze moedige daad door de stad. De Gestapo stelde te vergeefs een onderzoek in. Wel werden op goed geluk arrestaties gedaan en vonden mishandelingen plaats, maar zonder succes.

In het bedrijf van G.. te.... wordt een mededeling van het arbeidsfront aangeplakt, waarop waarschuwingen en dreigementen voorkomen. Enkele uren later stond er onder„ eenmaal komt de dag, waarop wij wraak nemen". De Gestapo verschijnt in het bedrijf, schriftproeven worden genomen, maar zonder resultaat. Een aankondiging van de Gestapo zegt: „lafaards, kom te voorschijn", de volgende dag stond daaronder: „wij hadden geen tijd, wij moesten naar de S. A. — dienst."

DE BOEREN EN DE NATIONAAL-SOCIALISTEN.

De begeestering der duitse boeren voor het nationaal-socialisme is sterk bekoeld. Onder andere is daar aan schuldig, behalve de verplichte levering van boter en vlees, het verplichte afslachten van nog nietslachtrijp vee en de Erhof-Wet. De wet verjaagt de jonge boeren van huis en hof. Deze nationaal-socialistische uitvinding van de rijks boerenleider „Darre" een rasechte duitsargentijn, stelde „de boerenadel van de eerstgeborene" in. Deze wet heeft de boeren geprikkeld, de illegale groepen van landarbeiders maken graag gebruik van dit feit bij hun propaganda voor het socialisme.
Bij de aanvang van het vierde jaar der nationaal-socialistische

overwinning, vierden de S. A., S. S. en de jonge boeren in A.. het „ Overwinningsfeest". In het geheim werd er een pamflet vervaardigd, waarin men het juiste licht liet vallen op de ERFHOFWET en de verplichte leveranties. Des avonds zien wij „de groep", die hiertoe het initiatief had genomen, op het overwinningsfeest. Hun optreden moest van dien aard zijn, dat een ieder der aanwezigen, hen had waargenomen, wat hun ook gelukte. Met korte tussenpozen verdween telkens een van de drie om de pamfletten op de boerderijen te verdelen. Ongeveer 500 stuks werden op deze manier verspreid.
Toen bij het aanbreken van de dag de SA., de SS, en de overige bezoekers op hun hofsteden terug kwamen, vonden zij de pamfletten. Twee van de drie werden gevangen genomen, maar de bezoekers van het „ overwinningsfeest, leverden het alibie.

Het is de laatste Zondag voor Kerstmis, de zogenaamde „ gouden Zondag". Grote mensenmassa's bevinden zich op straat. Het loopt tegen vier uur, de schemering valt, in en voor het „ niet joodse duitse warenhuis" verdringen zich de mensen. Daar dwarrelen plotseling honderden blaadjes door de lucht, de mensen grijpen er naar, lopen ze achterna en lezen: „ KAMERADEN! Opnieuw wordt gelogen en gehuigeld. Vrede Op Aarde En Den Mensen Een Welbehagen" De werkelijkheid: 50.000 arbeiders, boeren, vrouwen, intellectuelen en joden worden in concentratiekampen gemarteld, hun gezinnen lijden honger. Honderden worden „op de vlucht" doodgeschoten, plegen „zelfmoord" in de martellokalen van SA en SS-kazernes. Meer dan 40 arbeiders werden op bevel van de sadist Goering terecht gesteld. Strijdt met ons tegen de fascistische moordenaars.

LEVE HET TOEKOMSTIGE VRIJE
SOCIALISTISCHE DUITSLAND

De gealarmeerde Gestapo, vond op het dak van bovengenoemd warenhuis, een plank, een emmer met een gaatje in de bodem, een steen en touw. Inderdaad had de Gestapo de verspreiders gevonden. De plank was zo gelegd, dat de grootste helft buiten het dak uitstak. Op het kortste stuk had de lekke emmer gestaan, welke gevuld was met water, op het andere uiteinde lag een pak biljetten, verzwaard door een steen. Toen de emmer was leeg gelopen, kiepte de plank en de biljetten verspreidden zich. De hulpmiddelen bleven aan een louw hangen.

KAMERADEN VERGEET HET NIET......

Reeds drie dagen was ik in de hel van Brandenburg toen ik voor de eerste maal Erich Muhsam zag; de man, die door woord en geschrift zoveel heeft bijgedragen voor de revolutionaire strijd. Hoewel de misdadige gevangenschap vreselijke sporen had achter gelaten, getuigde zijn houding van standvastigheid.
Tijdens het exerceren werd hij uit ons midden gehaald en als de grootste schurk aan ons voorgesteld met de woorden;

„ BEKIJK DAT JODEN ZWIJN, AAN HEM EN AAN ANDERE OPHITSERS HEBT GIJ ALLEN UW GEVANGENSCHAP TE DANKEN. GEEFT HEM WAT HIJ VERDIENT".

Met deze woorden probeerden de bruine barbaren de overige gevangenen tegen Muhsam op te hitsen en tot mishandelingen te verleiden. Geen der gevangenen reageerde er op en een ijzig zwijgen was het antwoord. Van het gelaat van Erich kon men duidelijk de diepe verachting lezen, die hij voor deze sadisten gevoelde.

De hierop volgende dagen zagen wij hem niet meer. Van andere kameraden vernamen wij dat Erich naar aanleiding van een leugenachtig hetz-artikel in de Volkirsche Beobacher in een donkere cel was opgesloten. Na drie weken zagen wij hem voor het eerst terug. Door de gebeurtenissen van de laatste maanden waren wij veel gewend, maar zijn uiterlijk vervulde ons met ontzetting. Men had hem de haren afgeknipt en zijn hoofd was met builen bedekt. Diep gebogen kon hij zich slechts met moeite op de been houden. Daar de beesten zijn gehoor-organen verbrijzeld hadden kon hij de commando's natuurlijk niet meer verstaan. Vreselijke mishandelingen waren hiervan het gevolg.

Erich was zeer bij-ziende; zonder bril kon hij in het geheel niets zien. Een der brilleglazen had men hem op het gezicht in tweeën geslagen, zodat hij genoodzaakt was een bril met één glas te dragen. Erich vertelde mij dat hij dientengevolge voortdurend aan hoofdpijnen en duizelingen leed. Zijn verzoek om medische behandeling werd met hoon-gelach en mishandelingen beantwoord. Zelfs de bril, welke zijn vrouw voor hem had mede gebracht, werd hem niet ter hand gesteld.

Op zekere dag stonden wij op de gang van het ziekenhuis op de dokter te wachten, Plotseling hoorden wij slaan en schelden en Erich werd onder mishandelingen de trap op gedreven. Zijn verzoek om medisch onderzocht te worden, was eindelijk ingewilligd. Wie nog de illusie had, dat een arts in het Derde Rijk tenminste een beetje menselijkheid bezat, werd in het volgende ogenblik wreedaardig ontgocheld.

Erich was nog niet geheel de dokterskamer binnen, toen de dokter reeds brulde: Wat moet dat Joden zwijn hier, er uit met hem, leer hem dat simuleren voor eens en altijd af.

Meteen werd hij uit de kamer geschopt en vloog met zijn hoofd tegen de muur. Door onmacht dreigde hij in elkander te zakken en ging tegen de muur staan leunen. Nieuwe slagen met de gummi-knuppel volgden, onder het uitroepen van: „ Wil je weleens de houding aannemen, zwijn.

Met verbeten woede, pink op de broeknaad, stonden wij daar; woede en verontwaardiging belemmerde ons de ademhaling. Het

geringste teken van ontevredenheid, iedere schijn van afkeuring en protest betekende echter weken lang mishandeling in de straf-cel. Nu lieten de S.S.-lieden ons een ogenblik alleen. Kom Erich., kop op er komt ook weer een andere tijd, fluisterden wij hem toe, terwijl wij hem ondersteunden. Hoewel door de beulen doof geslagen, begreep hij ons en antwoordde:

„KAMERADEN, IK KOM HIER NIET LEVEND VANDAAN, MAAR BELOOF MIJ, VERGEET HET NIET, VERGEET HET NOOIT WAT ZIJ MIJ EN AL DE ANDEREN HEBBEN AANGEDAAN. ALS HET UUR DER AFREKENING SLAAT WEES DAN NIET SENTIMENTEEL."

Met tranen in de ogen beloofden wij hem dat en ik schaam mij niet te bekennen, dat mij bij het schrijven dezer regels de tranen in de ogen komen.

„Erich wij hebben je niet vergeten." Na het bekend worden zijner vermoording, zonden elf zijner mede-gevangenen van verschillende politieken richtingen, berichten aan de Internationale Arbeiderspers van de wereld. Zij allen kwamen in vrijheid en wagen hun leven door aan de wereld het ontzettende martelaarschap van Erich bekend te maken.

Erich wij beloven, dat zolang wij leven, wij het nooit, nooit zullen vergeten. Wij zullen niet rusten voor wij deze pest met wortel en tak uitgeroeid hebben. De dag zal aanbreken dat jouw beulen en moordenaars zich zullen hebben te verantwoorden voor de rechtbank van het Revolutionaire Proletariaat. Gij zijt niet vergeten, Erich. Het bericht van je dood wordt beantwoord met een verhoogde activiteit der illegale arbeiders-verenigingen. Arbeiders die tot nog toe buiten de strijd stonden. sloten zich nu bij de illegalen organisatie's aan. De strijd tegen de uitbuiting en onderdrukking welke gij altijd hebt gevoerd, zullen wij op dezelfde wijze voortzetten. In vergelijking met jouw lijden is het offer dat wij brengen gering.

Gij zult niet vergeten worden, Erich. Als de namen van jouw beulen en moordenaars reeds lang vergeten zijn, of als een ewige schandvlek op de geschiedenis rusten, zal jouw naam nog met eerbied genoemd worden.

De kinderen van een vrije samenleving zal men nog van jouw leven, strijd en opoffering verhalen.

WUPPERTAL'S MOORD-GESTAPO ZOEKT NIEUWE OFFERS.

Trots alle censuur-maatregelen kunnen de Nazi's niet verhinderen dat hun schandalen steeds weer de weg naar de publiciteit vinden. Zo leest men de laatste tijd in verschillende kranten grote berichten over de reuzen processen in de textiel-stad Wuppertal, waar de Bruine Terreur het ergste woedt

Binnen een jaar zijn daar over de duizend arbeiders gearresteerd, die men nu een proces aandoet. Couranten die anders in het geheel niet Hitler-vijandig zijn, melden afschuwelijke feiten over de vreselijke folteringen, die de beklaagden bij de verhoren hebben uit te staan. Tien arbeiders werden daarbij letterlijk dood gemarteld.
Daar zich in alle landen burgelijke intellectuelen en zelfs juristen zich de zaak hebben aangetrokken en ook reeds onderzoek-commissie's hebben afgevaardigd, wordt men tot in de hoogste instantie in het Derde Rijk nerveus, ofschoon deze heren anders heus niet kleinzerig zijn. Koortsachtig zoekt de Gestapo naar de moedige anti-fascisten, die trots het daaraan verbonden gevaar, de gruwelijke misdaden van het Hitler-regiem aan de wereld bekend maken.
Daar het enige proletariers gelukte op het laatste ogenblik aan de beulsknechten te ontglippen, vermoedt men natuurlijk, dat het deze zijn, die de wereld de ogen openen omtrent de ware toestand in het land der volks-gemeenschap.
In alle landen rondom Duitsland zwerft een leger speurhonden, die de toevlugt van de emigranten hebben op te sporen en zo mogelijk, volgens de bekende methoden, aan de Gestapo-kelders af te leveren.
Daar die middelen echter niet het gewenste succes opleveren, had men een ander plan bedacht. Op de eerste Kerstmorgen, het zogenaamde feest der liefde, drongen bij alle familie's der Wuppertaler emigranten de Gestapo-bandieten brutaal naar binnen. De Gestapo vermoedde, dat de emigranten door heimwee tot de hunnen gedreven, heimelijk naar huis zouden komen. Ook op Nieuwjaars-dag verscheen de Gestapo bij verschillende families. Maar de moeite was te vergeefs.
De revolutionaire emigranten zijn door het leven der laatste jaren verhard; ofschoon ook het verlangen naar vrouw en kinderen, naar vader en moeder, hun menig droevig uur bezorgd, hebben zij toch nog zoveel zelfbeheersing om niet roekeloos hun moordenaars in de handen te lopen.
De folter-knechten der Gestapo kunnen zich echter voor gezegd houden, dat de dag komt, waarop de emigranten weer naar Duitsland terug keren. Niet heimelijk bij nacht en nevel, maar openlijk, niet als aangeklaagden maar als aanklagers.

CIJNISCHE LEUGENS VAN DE DUITSE GEZANT „VAN RIBBENTROP".

Voor enkele weken gaven alle gelijk-geschakelde couranten in Duitsland het bericht, dat zich in Engeland, naar aanleiding van de bekende Engelse politicus, Lord Allen off Hurthwood, een commissie gevormd zou hebben, die de vrijlating van de bolsjewistische advokaat, Hans Litten, verlangde.
Bedoelde commissie heeft aan Hitler een petitionnement gezonden, waarin op vrijlating van Litten werd aangedrongen.

In dit petitionnement werd o. a. ook gewezen op de vreselijke mishandelingen, welke Litten voortdurend ondergaat.
Om te bewijzen dat in het rijk van Adolf Hitler alles rechtvaardig toegaat, deinst „Ribbentrop" voor de brutaalste leugens niet terug. Onbeschaamd beweert hij, dat Litten een der voornaamste leiders van het Bolsjewisme in Duitsland zou zijn geweest en dat hij wegens „Staats Vijandelijke Actie's" in hechtenis zou zijn genomen.
De werkelijkheid is echter, dat Litten nooit lid van of sympatiserend met de K. P. D. was. Litten was in zijn jeugd lid van de Anarchistische Jugend en stond, zoals hij mij in Brandenburg vertelde op het standpunt der vrije raden-communisten. Litten heeft in de laatste jaren voor Hitler aan het bewind kwam, niet actief aan enige politieken strijd deelgenomen. Hij stelde zijn kracht geheel en al in dienst van revolutionaire arbeiders, die in de handen der klasse-justitie waren gevallen. Alle arbeiders die Litten kenden waardeerden niet alleen zijn buitengewone verdediging, maar vooral zijn mensen-liefde, die hij in de omgang met politieken gevangenen aan de dag legde. Op tactische wijze trachtte hij aan al hun wensen te voldoen, zelfs wanneer hij de onkosten hiervoor uit eigen zak moest betalen.
Wat is de werkelijke oorzaak, waarom Litten nu nog na drie jaren zonder veroordeling in hechtenis blijft. Dat zelfs de Nazi's met hun Kauwgummi-Justitie hem niet kunnen veroordelen, is wel het beste bewijs, dat hij volkomen onschuldig is.
Persoonlijke haat- en wraakgevoelens van de Fuhrer en Rijkskanselier zijn de ware oorzaak van Litten's gevangenhouding. In het bekende „Felseneck-proces", waarin de arbeiders beschuldigd werden van een overval op de Nazi's, heeft Litten duidelijk aangetoond, dat de Nazi's op order van hogerhand de arbeiders waren aangevallen en bracht aan het licht dat de draden van deze georganiseerde terreur tot Munchen in het Bruine Huis liepen. Door het overstelpende bewijsmateriaal zag de justitie zich genoodzaakt de arbeiders vrij te spreken. Al verscheidene malen hield de openbare mening der wereld zich met het noodlot van Hans Litten bezig en eiste zijn invrijheidstelling. Hierdoor zagen de hoge nationaal socialistische functionarissen zich genoodzaakt bij Hitler op invrijheidstelling van Litten aan te dringen. Hitler echter, die zich gaarne als kinder- en dierenvriend laat fotograferen, verklaarde steeds catagorisch, dat Litten voor invrijheidstelling niet in aanmerking komt. Wegens persoonlijke wraakgevoelens beslist hij, dat een onschuldig man in gevangenschap gehouden en ten gronde gericht wordt.
Hoe staat het echter met de bevoorrechte behandeling die Litten ten deel valt, zoals Ribbentrop cynisch beweert?
In het concentratie-kamp „Sonnenburg" werden alle gevangenen mishandelt, maar Litten zo erg dat hij zich de polsaderen open sneed, omdat hij de mishandelingen niet langer verdragen kon.

Na dat het de ontslagen kameraden gelukt was de openbare mening te mobiliseren, zagen de autoriteiten zich genoodzaakt, Litten en Musham naar de gevangenis over te laten brengen, waar zij tenminste tegen mishandelingen beschermd waren. Maar de gevangenhouding voldeed de bruine sadisten niet, want na korten tijd bracht men Litten naar het concentratie-kamp ,,Brandenburg" over, om hem daar opzettelijk nieuwe mishandelingen van de S.S.-lieden te laten ondergaan. Door hetz-artikelen in de ,,Volkischer Beobacher" werd er voor gezorgd, dat de aandacht der bewaking steeds op Litten bleef gevestigd. Aangezien hij nog het ongeluk had, een jood te zijn, werden de artikelen met succes bekroond. De haren van Litten werden streepsgewijs geknipt, voortdurend werd hij mishandeld en de vuilste werkzaamheden maakten Litten en Musham tot de beklagenswaardigste mensen in Brandenburg.
Toen einde Januari 1934 het kamp werd opgeheven, zei men in onze tegenwoordigheid tot Litten: ,,nu ga je naar de ,,Moor." wij zullen er voorzorgen, dat jij, jodenzwijn, er niet levend vandaan komt".
De kameraden die kort daarna werden ontslagen, maakten deze bedreigingen openbaar en zodoende durfde men toen Litten nog niet te vermoorden.
Daar Litten had vernomen dat ik ook in het ,,Moor-kamp" geweest was, vroeg hij mij, of de mishandelingen daar ook aan de orde van de dag waren, zoals in Brandenburg. Ik moest hierop bevestigend antwoorden, waarop hij zeide: ,,ik wou, dat die beulen maar een einde aan mijn leven maakten, voor de dood ben ik niet bang meer, als er maar een einde komt aan de mishandelingen. Om zelf een einde aan mijn leven te maken, daar heb ik, na de eerste mislukking, geen moed meer voor."
Kameraden, die ik na mijn invrijheidsstelling onmoette, vertelden mij, dat Litten in het ,,Moor-kamp" nog erger mishandeld wordt dan in Brandenburg. Op zekere dag wierp men hem onder een rijdende rolwagen, met het gevolg dat hij zwaar gekwetst werd opgenomen.
Hans Litten bevindt zich nu in het kamp ,,Lichtenburg." Daar zijn politieke gevangenen ondergebracht, die zelfs door de Nazi-Justitie niet veroordeeld kunnen worden. Zij worden daar alleen gevangen gehouden om hun vroegere politieken gezindheid. Ook zijn daar beroeps-misdadigers onder gebracht, die zonder veroordeling gevangen worden gehouden.
Wanneer er niet meer protesten de Nazi's-regering bereiken en door het zenden van deligatie's getracht wordt Litten te redden, dan zal hij vroeg of laat de weg gaan, die Erich Musham, Jonny Scheer en anderen, meer dan vier duizend in getal, gingen.
Van Ribbentrop zegt: dat de Nazi's een volk van 65 millioen zielen gelukkig hebben gemaakt. Om dat de natiolistische regering enige onverbeterlijke volksvijanden achter slot en grendel heeft gezet, daarom is het sijsteem niet slecht.

Het geluk dat Hitler en consorten aan het Duitse volk gebracht hebben bestaat uit:

LOONSVERLAGING, DWANGARBEID, PRIJSVERHOGING EN GEBREK AAN LEVENSMIDDELEN.

Op het ogenblik zuchten nog tienduizenden in de kelders van de Gestapo, de concentratie-kampen en gevangenissen van het Derde Rijk en zijn blootgesteld aan de vreselijkste folteringen.
Duizende emigranten zwerven zonder middel van bestaan in de wereld rond, blij het naakte leven gered te hebben.
Buiten de algemene verslechteringen van de levens-standaard en het verlies van alle rechten en vrijheden, zijn ontelbare Duitsers door verlies van familie zwaar getroffen.
Grote groepen, die eens Hitler hebben toegejuigd zijn verbitterde vijanden van het Nationaal-socialisme geworden en velen van hen houden zich bezig met de illegale strijd.

WAT DOET GIJ LEZER, VOOR DE BESTRIJDING VAN DE NAZI'S, ?

DE VERKIEZINGEN IN DUITSLAND

Hoe werd in Maart 1936 een uitslag van 99.77 procent voor stemmers bereikt? De verkiezingen, welke in Maart 1936 werden gehouden, brachten een record, z'n uitslag werd nog nooit bereikt. Het heeft de hele wereld doen lachen. Het was een top prestatie van Gobbels, een goochelarij met getallen. Uit verschillende delen van Duitsland bereikten ons berichten, over de methodes, die werden aangewend. In het algemeen werd het volgende waargenomen;
In de pers, de bioscoop, de treinen, de woonwijken, d. m. v. de radio, en op straat, kortom, overal waar mensen te bereiken waren, werkte het „Rijkspropaganda ministerie. Grote dingen werden beloofd, maar nog groter waren de bedreigingen.
S.A. en S.S. komt bij vroegere politieke gevangenen en bij hen waarvan men denkt dat zij tegenstander zijn op bezoek, dwingt hen een abonnement te nemen op de „Volkischer Beobacher," „Der Angriff", „Der Hessischen Landzeitung", of een ander blad. Het abonnementsgeld wordt van de steun of van het loon afgehouden.

GÖBBELS BEVEELT
vlaggen naar buiten. Wie geen vlag heeft, moet er een kopen, Werklozen moeten tegen 10 Rpf. per dag een vlag huren. Ook die bedragen werden van de steun afgehouden. Eventuele uitvluchten hielpen niet en weigering is levensgevaarlijk. Dat is de oorzaak waardoor in heel Duitsland de vlaggen wapperden.

De LEIDER SPREEKT.
De hand en hoofdarbeiders moeten van uit het bedrijf in gesloten gelederen optrekken naar de vergadering. Zowel voor en achter en naast de stoet marcheert een „Ehreneskorte" van S.A. S.S. die

moet oplette dat de „vrijwillige" deelnemers van de vergadering niet weg lopen. De werklozen moesten de volgende dag, het controlemerk, wat ter vergadering werd verstrekt, in leveren. Daardoor kon „Hitler" voor Honderdduizend volksgenoten spreken.

OP DE DAG DER VERKIEZING

De S.S. S.A. en de H.J. propageren op straat en in verkiezingslokalen: „Duitse volksgenoten hebben geen geheim, wij brengen onze stem in het openbaar uit."
(We hem, die zijn stem in het geheim wil uit brengen.)
In het Wahldistrict 10 in M. stonden voor 17000 kiezers twee stemhokjes gereed. In het geheim stemmen was technisch niet mogenlijk. De uitslag in dit district is 99,4 procent voor den leider.

De minister van propaganda liet het volgende aan de voorzitters van de stembureau's bekend maken:
U kunt er oprekenen dat vele volksgenoten blanco zullen stemmen. Ik, minister van propaganda, beschouw deze blanco stemmen als blanco machtigingen voor de Fuhrer.

GÖBBELS

Wanneer men zo de verkiezingen van 1936 bekijkt, dan is het te begrijpen hoe een uitslag van 97,77 procent tot stand kwam, Men verwacht in Duitsland bij een volgende verkiezing „110" procent ja stemmers.

DE ILLEGALE WERKERS